

eM 48

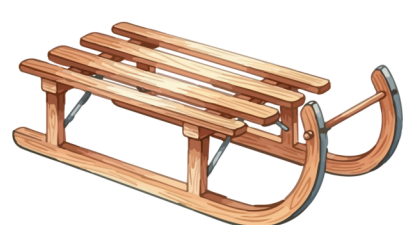

ÚNOR 2026

Deník sněhuláka

ZIMNÍ KOMIKS

KDYŽ LEDEN ZMIZÍ

Zrcadlo – pokračování příběhu

Příběhy se zimní tematikou

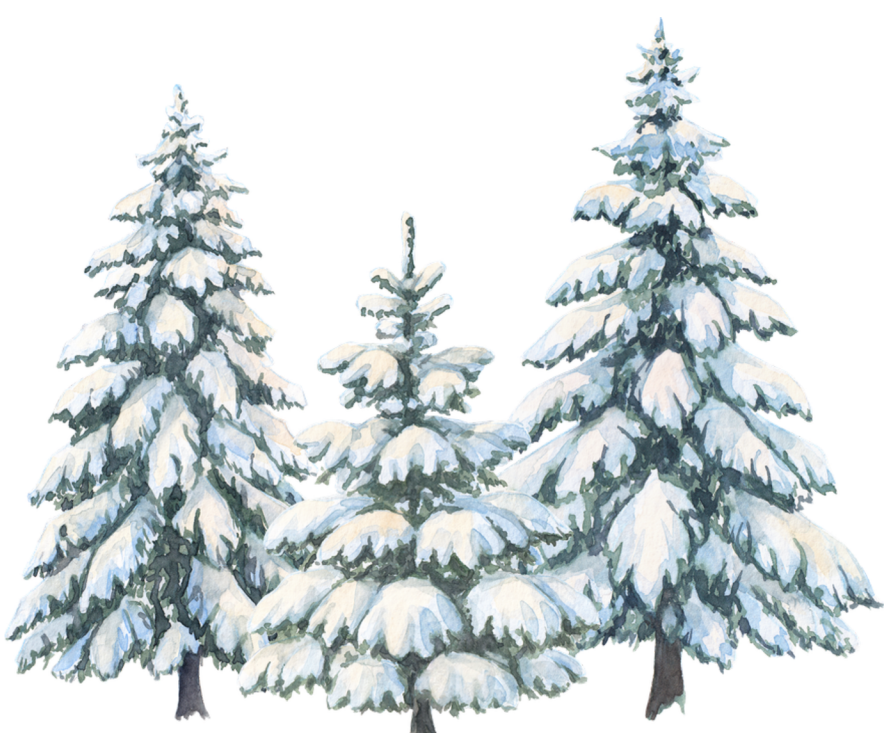
ROZHOVOR S VERONIKOU HYÁNKOVOU

Rozhovor s paní Zimou

PŘÍBĚH ZE SKANDINÁVIE

REKLAMA NA ZIMU

2026

Slovo úvodem

úvodník

Právě držíte v rukou třetí číslo časopisu ve školním roce 2025/2026. Jedná se o speciální zimní číslo.

Pokračujeme s **TÉMATICKÝMI DNY**.

V **pátek 27. února** vyhlašujeme den v **modré barvě**.

Březen je měsícem knihy. Proto můžete v **pátek 20. března** přijít převlečení **za postavu z knihy**.

Přejeme vám krásný únor!

Veronika Hyánková a Tereza Heřmanská

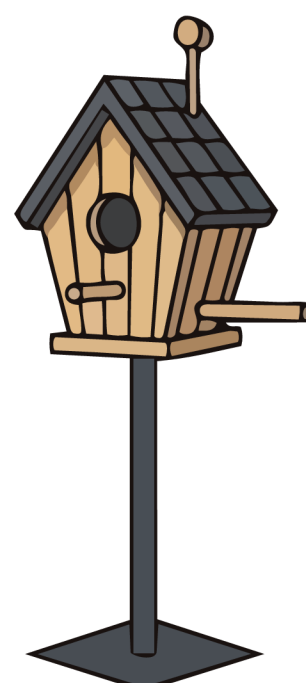

reklama na
zimu

Ideální zimní den

Probudí mě tlumené ranní paprsky. Podívám se do oken, jsou zamrzlé a zasněžené. Vyběhnu z pokoje na balkon. Uvidím krásně bílou krajinu. Rychle zpátky, je tu zima! Dám si rychlou snídani, kterou tvoří jogurt s ovesnými vločkami. Před polednem nasypu do krmítka semínka a dodělám oběd. Odpoledne se vydám na dlouhou procházku. Pod nohama to krásně křupe. Dojdu k zamrzlému jezeru, je pokryté třpytivým sněhem. Na stromech leží tlustá vrstva vloček. Stará vrba, jindy hezky zelená, se sklání nad ledem. Dokonce její nejdelší větve zamrzly spolu s celým jezerem, začíná se stmívat, mrzne čím dál víc. Vydám se domů, kde si sednu do křesla a popiji horkou čokoládu, která mě krásně zahřívá.

Eva Ostřanská, 8. B

Deník sněhuláka

Byl mrazivý den, 14. ledna, a jeden kluk mě postavil na louce. Zanedlouho se vrátil a donesl mi knoflíky, koště a mrkev. Takhle jsem tam stál pár dní. Když jsem uslyšel opodál hrát si děti, otočil jsem se a přišel ke mně jeden zlobivý kluk a ukradl mi mrkev. Jeho kamarád mu řekl, ať mi ji vrátí, tak to udělal. Za chvíli se začalo stmívat, tak jsem šel spát. Ráno jsem se vzbudil a zjistil jsem, že se rozpouštím. Báł jsem se, co se mnou bude, ale pak jsem se uklidnil, že se tu přece objevím zase za rok.

Ondřej Vyroubal, 7. B

Dneska mě postavily děti na návsí. Hned odpoledne se oteplilo a myslel jsem si, že do rána roztají. Celý den jsem jen pozoroval lidi kolem sebe. Zapamatoval jsem si toho hodně – třeba paní v černé bundě a s kompletně zašpiněnými riflemi ztratila sluchátko. V té haldě sněhu ho nemohla najít. Starý pán odnaproti šel vyvenčit psa, a ta chlupatá obluda mi ukradla levou ruku! Pak jsem večer už jen čekal, až zhasnou lampu a budu moct jít spát. Ráno jsem se probudil a viděl jsem, jak mě bombarduje koulemi skupinka pubertáků. To už jsem věděl, že to bude můj konec, a taky že byl! Polorozpadlý jsem se ještě dva dny rozpouštěl, než jsem se rozpadl úplně.

Naty Obšelová, 7. B

Dnes mě postavily dvě děti před školou. Daly mi mrkev, kamínky, šálu a koště do ruky. Už se blížilo k osmé hodině ranní, takže utekly do školy. Tak jsem tam stál. Díval jsem se na projíždějící auta a na lidi spěchající do práce. A byla nuda. Byla zima, začalo sněžit. Tak jsem tam stál a nudil se, když v tom si na mě sedl holub! A začal mi klovat do mrkve. Spadla mi! Byl jsem z toho nervózní a když odletěl, tak začalo ještě foukat. Už jsem skoro spadl, ale zrovna v tu chvíli přiběhly děti a zbořily mě úplně. A dokonce na mě začaly dupat! Úplně jsem se rozpadl a už jsem nebyl krásný, bílý sněhulák. Už jsem byl špinavý, rozšlapaný a zničený. Pár hodin na to se vrátily dvě děti, které mě postavily. Uviděly mě a jeden z nich řekl: „No nic, tak postavíme nového.“ Ten druhý přikývl a dali se do toho. A takhle začal a skončil můj den.

Ema Grešáková, 7. B

Jsem sněhulák, postavili mně v Brně, hned vedle orloje. Mám mrkev místo nosu, hrnec na hlavě. Bojím se oblevy, bojím se, že roztaju. Ale dobrá zpráva je, že mi postavili paní sněhulákovou. Najednou někdy na začátku února jsme začali roztávat a pořád jsme táli, až jsme roztáli. Snad budu mít příští rok víc štěstí.

Tomáš Vyroubal, 7. B

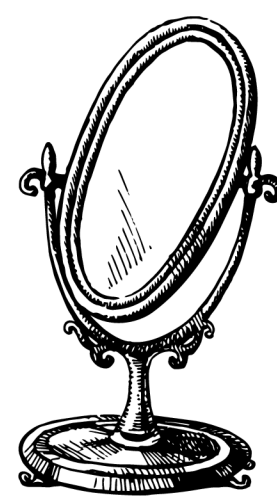

Zrcadlo

Pokračování 1. části

Začátek příběhu najdete v čísle září / říjen 2025

9.A
tvorí

Zrcadlo se mu moc líbilo a celé dny ho obdivoval. Další týdny se nic neměnilo. Každý den byl jako ten druhý a pořád dokola. Jednou večer, když se ukládal ke spánku a už měl zavřená víčka, najednou uviděl půlnoční svit měsíce, který se odrážel do krásného zrcadla. Nevěřil svým očím, když uviděl v zrcadle sebe, ale nebyl to on!

Nebylo to možné, ležel v posteli a zrcadlo bylo na druhé straně pokoje u okna. Vstal, aby se podíval, natáhl ruku k zrcadlu a postava na druhé straně udělala stejný pohyb, když vtom se jejich konečky prstů dotkly.

Najednou ho začalo pálit u srdce a postava zmizela, bylo mu špatně, měl horečky a nezvladatelné bolesti hlavy. Následující dny byly hrozné. Měl noční můry, ve kterých viděl sám sebe, jak dělá strašné věci. Vždy, když se probudil, jeho triko bylo celé zpocené. Uběhl týden od toho, co spatřil dvojníka sebe samotného v zrcadle a dnes byl den, kdy ho zase viděl, ale tentokrát byl viditelnější. Nevěřil svým očím! Vypadal úplně stejně jako on. Také si všiml, že má zkřivený až zákeřný úsměv a jeho ruka ho pobízela, ať přistoupí k zrcadlu blíž.

Zase ho začalo pálit u srdce postava otevírala pusu, ale neslyšel ani hlásek. Začala ho strašně bolet hlava a pak se ruka ze zrcadla najednou natáhla a polapila ho za krk.

Linda Hebelková, Eliška Tábořská, 9. A

Rozhovor s paní Zimou

rozhovor

P: Dobrý den, paní Zimo. Můžu se vás zeptat na pár otázek?

Z: Ano, můžete.

P: První otázka – proč jste přišla tak pozdě?

Z: Nemohla jsem najít svůj zimní kabát.

P: Dobře. Proč je teď tak velká zima, a v prosinci skoro nic?

Z: Ještě se mi nechtělo vstávat z postele.

P: A jak dlouho potrvá tahle zima?

Z: To ještě uvidím, jak dlouho se mi bude chtít, aby mrzlo a sněžilo.

P: Poslední otázka – Myslíte si, že jsou lidé rádi za to, jak moc napadlo sněhu a jak moc mrzne?

Z: Myslím, že ano, lidi přece mají rádi sníh a chladno.

P: Děkuji za rozhovor, na shledanou.

Z: Na shledanou.

Petr Udržal, 7. B

Když leden zmizí

svět
fantazie

Když leden zmizí, nový rok začne v únoru. Zima bude nejkratší roční období. Až příští rok nebude měsíc leden, všichni budou jistě zmatení.

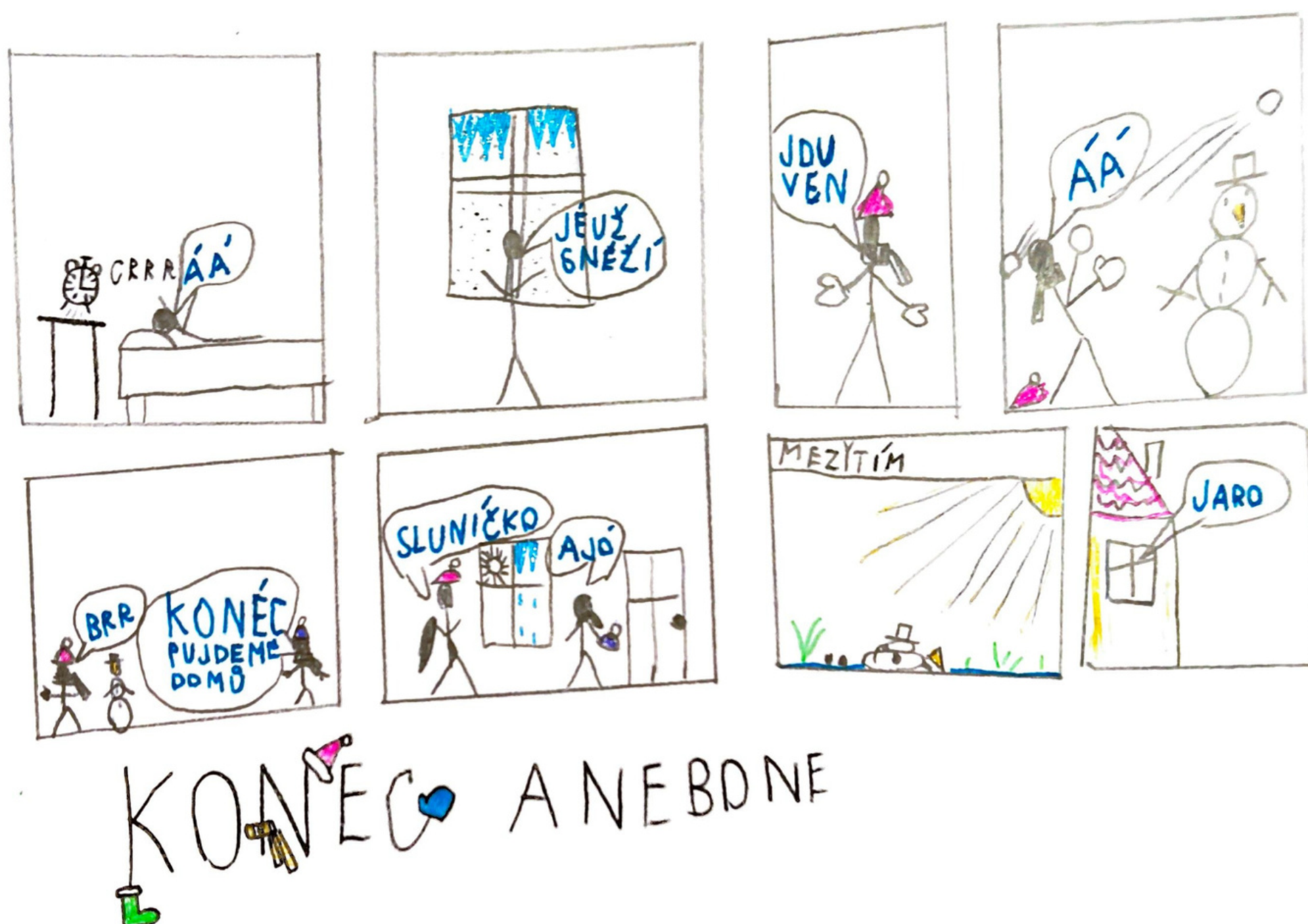
Hned po prosinci začal únor a všechny ostatní měsíce začaly hned hledat měsíc leden, ale nemohly ho nikde najít. Leden mezitím cestoval. Vrátil se skoro až na konci roku a řekl ostatním: „Procestoval jsem celý svět a bylo to úžasné. Možná si to někdy zopakují.“

Gabriela Tábořská, 7. B

january

Leden si řekl: „Co tady budu dělat? Když odjedu, bude větší sranda. Nový rok bude začínat 1. února, rok bude mít 11 měsíců a měsíc únor bude mrazivější než kdy dřív.“ Tak měsíc leden odjel na Saharu. Dva roky tam zůstal, protože se potřeboval pořádně ohřát. A pak se k nám vrátil a zima měla zase 3 měsíce.

Saša Dostálová, 7. B

komiks

AUŽ JE TO FAKT KONEC

Oldřich Kreisinger, 3. B

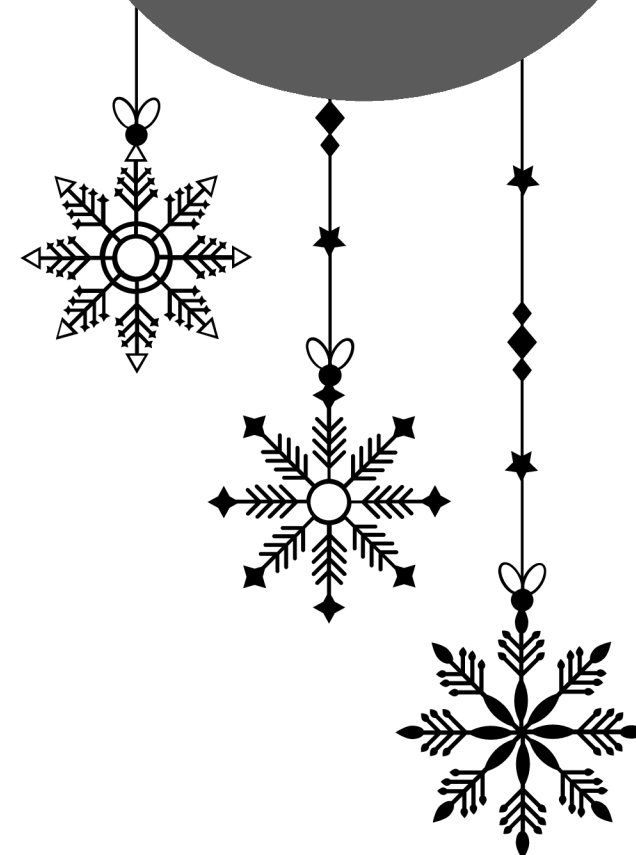
Zimní báseň

Anna Podborská, 3. B

Zima, zima, zimička,
hází bílá peříčka.
Děti na nich bobují
a ty větší sáňkují.

Dělají z nich kuličky,
a pak jsou srandičky.
Uděláme sněhuláka,
pak postavíme hrad.
A hurá, hurá, jdeme spát.

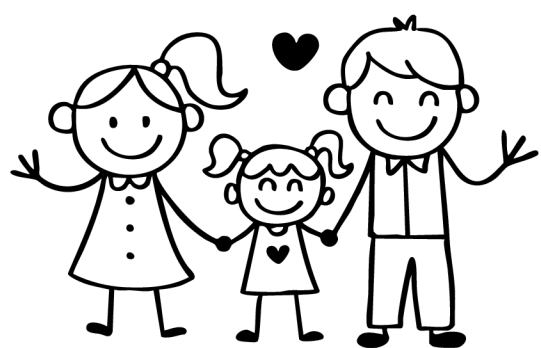
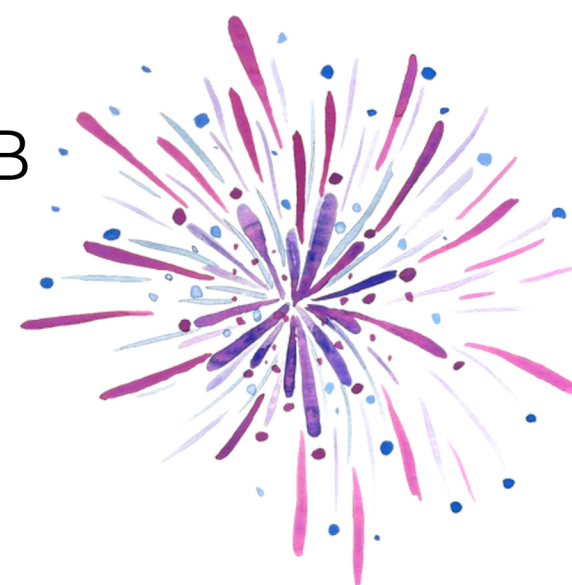

9.B
tvorí

Co si myslí sníh o lidech?

Píše se den 31. prosince 2025 a my se rozhodli, že navštívíme lidi. Začali jsme padat kolem dvanácté hodiny v noci. Museli jsme se vyhnout všem těm barvičkám, které lidi po nás stříleli. Prý se tomu říká petardy. Musím říct, že to bylo krásné přivítání. Když jsme konečně přistáli, tak za oknem vykukovaly děti a radovaly se, až skákaly do stropu. Měli jsme radost, jenže potom přišel pán s obrovskou lopatou a nahnul nás na jednu hromadu jako smetí. Zhlédl jsem kamaráda, který nebyl bílý, ale hnědý a lidé nás začali přejíždět takovými velkými vozidly. Někteří na nás nadávají a říkají, že dlouho nevydržme. Prostě nikomu se nezavděčíte.

Valérie Mikešová, 9.B

Zima v budoucnosti

Dnes je 19. prosince 2056 a už minimálně 10 let jsem neviděl sníh. Každý rok v zimě si přeji, aby byl konečně zase sníh. Když se mi narodila dcera, tak jsem se těšil na ty krásné Vánoce plné radosti, lásky a zázraků, protože ona se nám narodila přesně na Štědrý den. Byl to náš malý vánoční zázrak. Když jsem byl menší, Vánoce jsem miloval, ale teď už to není to stejné. Na Štědrý den bývá klidně i 30°C. Naše malá Maruška ani neví, co je to sníh, včera našla mou fotku z mých prvních Vánoc s maminkou. Zabořilo mě, když se mě zeptala: „Proč není travička zelená?“ Třeba se jednou dočkáme. A zase budou Vánoce a zima plné sněhu.

Aneta Jílková, 9.B

Deník sněhuláka

6. A
tvorí

Byl jednou jeden krásný zimní den. Vločky se snášely z oblohy, lyžovaly, sáňkovaly, bruslily a byly šťastné. Já jsem stál nahoře na kopečku a rozhlížel jsem se na všechny strany. Den plynul dále a odpoledne začalo svítit slunce. Svítalo přímo na kopeček, na kterém jsem stál já a bohužel jsem začal roztávat. Teplo bylo i druhý den dopoledne, ale odpoledne opět napadl čerstvý sníh. Já už jsem měl ale roztátou hlavu a upadlý nos. Druhý den kolem mě šly děti cestou ze školy a rozhodly se, že mi pomůžou, abych na kopečku mohl být ještě dlouho. Zanedlouho už jsem byl opět jako nový a děti mohly pokračovat v cestě.

Olívie Schmidtová, 6.A

Ahoj holky, ahoj kluci, jsem moc rád, že jste mě postavili a darovali jste mi život. Dnes je to už týden, co žiju. Už jsem viděl děti, jak si hrají ve sněhu, dospělí se smáli a postavili mi tady bokem další sněhuláky. Viděla jsem taky v noci zvířátka, třeba sýkorku nebo sovu. Hrozně se bojím slunce, protože kdyby na mě delší dobu svítalo roztál bych. Ohňostroju se taky bojím, proč vlastně ani nevím. Doufám, že přežiju tuhle zimu co nejdéle.

Ela Priadková, 6.A

Milý deníku,

jsem sněhulák a chtěl bych hrozně moc mít nohy, abych mohl chodit a bobovat, ale mám strach, že se roztaju, protože se začíná oteplovat a já už začínám tát. Ale příští rok tu zase budu, tak příští rok.

Sněhulák

Thea Weissová, 6.A

Dopis od sněhové vločky

Ahoj Maki,

letím do Olomouce až z nebe, jsem zamrzlá voda. Těším se až přiletím na zem a někdo ze mě udělá sněhuláka. Mám velkou rodinu a hodně kamarádů, tak jim řeknu, ať přistanou u vás na zahradě. V Olomouci nebývá moc sněhu, tak tento rok to bude jiné. Doufám, že si to užiješ.

S pozdravem vločka

Markéta Bartoňová, 6.A

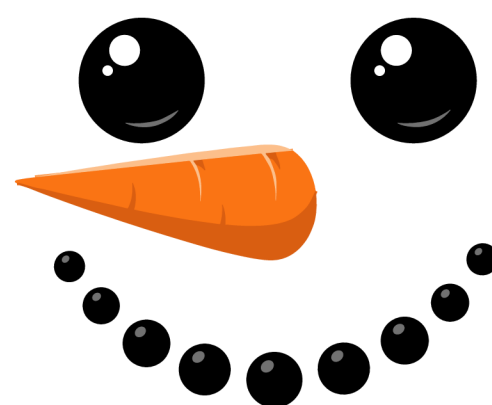
Nejlepší zimní den

Přijďte na nejlepší zimní den na světě. Sraz máme v 10 hodin, aby jste si mohli trochu pospat. V parku u jezírka se budeme klouzat na ledě. Nebojte, určitě nespádnete jako minule. Potom vás odveze limuzína, ale ta luxusní limuzína, ve které se zahřejete a pojedeme na hory na sjezdovku. Lyže a snowboardy budou na půjčení. Potom si budete moct postavit sněhuláka, kdo bude mít nejhezčího, vyhraje speciální cenu. Limuzína vás odveze zase do parku. Jako třešnička na dortu bude závěrečná hra koulovačka. Kdo to bude mít za krkem prohrál. Jen přijďte, přijďte, přijďte na nejlepší zimní den.

Alexandra Cábová, 6.A

Kouzelný zimní klid

7. A
tvorí

Jednoho tajemného rána, kdy by měli všichni jít do školy a do práce, bylo něco jinak. Nikdo nebyl na ulici, auta žádná nejezdila, ale jenom pořádně sněžilo. Prostě kouzelný den. A v tuto chvíli začali obživovat sněhuláci, které postavili děti a jejich rodiče. „Konečně nadešel náš čas!” vykřikl jeden ze sněhuláků a urovňal si knoflíky. „Proč mi někdo nasadil děravý hrnec a plesnivou mrkev,” stěžoval si jiný sněhulák. Jmenoval se Bručoun a jeho jméno mu krásně sedí. „To se mi nelíbí, musím sehnat nový hrnec a novou oranžovou, šťavnatou a zralou mrkev.” rozhodl se Bručoun. Potom se Bručoun zarazil. „Jak mám vlastně sehnat nové věci, když tu žádný člověk není a obchody jsou zavřené?” povzdychl si Bručoun. Najednou na něho zavolal jiný sněhulák: „Běž za Sněhodědem! Ten ti určitě poradí! Ten přece všechno ví!” A tak se Bručoun vydal na dlouhou cestu. Když Bručoun došel za Sněhodědem, řekl mu svůj problém. Sněhoděd se zamyslel a trochu se pousmál. „Už vím, jak ti pomoci!” zvolal slavnostně Sněhoděd. „Použiju svůj kouzelný rampouch.” Začal hledat v jeho ledové truhle. „Použiju kouzlo, které můžu udělat pouze jednou za kouzelnou zimu.” Bručoun se zaradoval. Sněhoděd zvolal: „Dotýkám se tě poprvé, budeš mít oranžovou, šťavnatou a zralou mrkev!” Dostal ji. Bručoun byl nadšený. „Dotýkám se tě podruhé, budeš mít krásný a lesklý hrnec.” zase zvolal Sněhoděd. „Dotýkám se tě potřetí, už se nebudeš jmenovat Bručoun, ale Klikař a budeš mít pořád štěstí!” Bručoun - teď už Klikař - poděkoval Sněhodědovi a vesele krácel domů.

Vojtěch Topinka, 7.A

Ráno, kdy všechno ztichlo...

Bylo jedno zimní ráno a Aleš se chystal do školy. Vyšel a nikde nikdo. Tak si řekl: „Asi jeli autobusem.” Šel a šel ve sněhu a v mlze. Když však mlha byla tak hustá, že nešlo nic vidět, Aleš se začal bát. V tom však slyšel, jak někdo nebo. něco jde za ním. Otočil se, a tam nikdo. Zrychlil tempo, ale ty kroky šly s ním. Něco ho chytlo za nohu, zakřičel, ale bylo to k ničemu, to něco ho zatáhlo do mlhy. Aleš se pohřešoval, ale už to jsou dva roky, co jsme o něm slyšeli. Není jediný, který se ztratil...

Lukáš Hebelka, 7.A

Zimní pohledy z budoucnosti

7. A
tvorí

Je tok 2126 a globální oteplování se zvrhlo v to, co vědci očekávali. Zima se nadobro ztratila. Nedávno to ohlásili ve zprávách.

Tento článek si četl stopětapadesátiletý stařec a brblá si pod fousy: „No jo, kdysi to bývalo jiné.” Tu jde okolo starce pět hochů a oni to brblání uslyšeli a zeptali se starce: „Dobrý den, nechceme vás rušit, ale uslyšeli jsme, jak to bývalo jiné. Vy jste viděl padat sníh?” Stařec odpověděl: „Dobrý den, ano, viděl, a nejen to, já ho i cítil.” „Povězte nám víc.” „Tak dobrá.” odpověděl stařec, ale to si jeden z chlapců vytáhl zápisník a tužku. „Co to děláš?” ptal se stařec. „Když mám tak výjimečnou příležitost, chci si to napsat.” Stařec se pousmál a spustil: „Zima bývala nádherná, všude bílo a smích malých dětí, které se koulovaly nebo stavěly sněhuláka. Koulování spočívalo v tom, že se ze sněhu, který spadl z nebe, udělala rukou koule, a ta se pak házela po ostatních. Stavění sněhuláka spočívalo v tom, že jste udělali ze sněhu tři velké koule, ty jste dali na sebe, z kamínků jste udělali oči a pusy. Bylo to skvělé. Když padal sníh, vždy jsme se chytali za letu rovnou do pusy. Voda zamrzla, z Vltavy se stala kluzká země, na které se dalo bruslit. Toto byla zima před 155 lety.” Tu najednou na kluky zavolala jejich maminka a oni se slušně rozloučili a odešli domů.

O pár dní později paní učitelka chlapcům řekla, aby sepsali referát na téma zima před 150 lety. Kluk, který si to všechno psal, dostal jedničku s hvězdičkou. Nakonec díky této jedničce měl náš chlapec na vysvědčení za jedna z českého jazyka.

Erik Dubický, 7.A

Byl leden a děti si užívaly sluníčka a mírného tepla. Přijde starý dědeček a říká si: „Za mých mladých let jsme si stavěli sněhuláky a koulovali se. To byla sranda!” Najednou přišla malá holčička k dědečkovi a zeptala se ho: „Copak, dědečku? Jsi nějaký smutný.” „Ale ne,” řekl dědeček. „Nejsem smutný, jenom vzpomínám na ty hezké časy.”

„To chci slyšet! Co jiného by to mohlo být? Větší teplo? Nebo něco úplně jiného?” Přišlo další dítě, tentokrát chlapeček a s ním další děti. „Dobrá, tak já vám o tom něco povím,” řekl dědeček a začal s vyprávěním.

„V tuhle dobu nebývalo takové teplo. Bývala strašná zima! Všichni se museli teple oblékat, obzvláště když sněžilo.” „Cože to? Sněžilo?” zeptaly se děti. „Ano, to byl takový bílý déšť. Z toho sněhu se dalo tvarovat. Jako plastelína, ale ne vždy to šlo. Navíc byl strašně studený, takže jste si museli dát rukavice. Stavěli jsme sněhuláky, házeli po sobě sněhem a bobovali jsme!” „Tak to už vůbec nechápu,” řekla holčička, co přišla k dědečkovi jako první. „No, to byly takové plastové velké talíře, které měly různé barvy a jezdilo se na tom na sněhu. Myslím si, že by vás to bavilo.” řekl dědeček a už nic víc neřekl. „To muselo být fajn a sranda!” začaly děti říkat a přály si, aby napadl sníh. „Třeba se jednou dočkáme.” řekl dědeček. Děti poděkovaly za příběh a rozešly se.

Anička Herkel'ová, 7.A

Zimní pohled z budoucnosti

7. A
tvorí

Je rok 2126, zima a sníh jsou jen vzpomínkou a děti sedí doma přilepené k obrazovkám. Rodiče to nezajímá, jsou pořád v práci, aby dokázali uživit ty “haranty.”

Jednoho dne se mladá dívka zatoulala ke mně domů, bydlím ve schované chatce uprostřed temného lesa, nikdo tu nikdy nechodí, všichni říkají, že je to tu prokleté. Dívka zaklepala na dvířka a promluvila: „Haló! Je tu někdo?” Chvilí jsem to ignorovala, ale dívka byla dost netrpělivá. Po pár zabušení už jsem radši otevřela. Před očima se mi objevila krásná dívka, vypadala, že je jiná oproti dětem v této době. Hned jak mě uviděla, strach z ní opadl a vykřikla: „O můj bože! Konečně lidská tvář a ne jen zvěř.” Objala mě a bez váhání vlezla do mé chatky, prošla si ji několikrát a nespouštěla oči z mých vlastních fotografií zasněžených hor. Usmála se a řekla: „Jé! Co to je?” Snažila jsem se ji vysvětlit, že to nepochopí, ale furt říkala, že se pokusí. Už mě to nebavilo ji přemlouvat, tak jsem ji to prostře řekla. „No, víš...dřív svět vypadal takto, všude zima a třpytivý sníh, žádné telefony a nudění na gauči.” Hned, jak to uslyšela, vyhrkla: „To opravdu? Proč jsem v té době nežila?” řekla posmutněle. „Nevím, jestli by se ti to líbilo, teploty padaly až do mínus 50°C, a to by dnešní děti nevydržely.” „Ale, prdlajs, já nejsem jako dnešní děti! Já nemám ani ten telefon, brouzdám lesem a hledám lidi jako ty! Nechceš mi říct víc o zimě?” Převyprávěla jsem jí všechnu zimu, kterou jsem prožila a moc se jí to líbilo. Od té doby jsme spolu prozkoumávaly lesy. Představila mě rodičům a zjistila jsem, že jsou stejní jako já z „minulosti”.

Eliška Lovečková, 7.A

Rozhovor

rozhovor

s Veronikou Hyánkovou

Čím jste chtěla být jako malá?

Jako malá jsem si přála být letuškou. Líbila se mi představa o práci v letadle, i když mám z létání vždy trochu obavy. Zároveň jsem si hrála na školu a opravovala vymyšlené písemky červenou fixou, což mi dnes přijde vtipné, protože teď už testy opravuji jedinečně barevně.

Co vás nejvíce baví na učení?

Na učitelské práci mě nejvíce baví její rozmanitost a pestrost, protože každý den je jiný. Dokonce i každá vyučovací hodina s dětmi je pokaždé něčím odlišná. Ve škole se člověk rozhodně nenudí, takže nehrozí žádný stereotyp a nuda. Velkou radost mi také přináší sledovat, jak se děti postupně učí, rozvíjejí a dělají pokroky. Je krásné vidět, když hodina žáky baví a jsou nadšení, teda alespoň někdy! To je pak ta nejlepší odměna a radost i pro učitele.

Jaký je váš nejlepší zážitek na škole?

Řekla bych, že každý den strávený ve škole byl pro mě zážitek. Nejraději však vzpomínám na závěr minulého školního roku, kdy jsem vám mohla předat vysvědčení. Tento okamžik pro mě byl novinkou, ale zároveň velmi milým a dojemným zážitkem, na který budu moc ráda vzpomínat.

Co vás přivedlo k tomu učit na naší škole?

Jednoznačně to, že jsem během studia měla možnost na naší škole absolvovat pedagogickou praxi. Díky tomu jsem mohla poznat prostředí školy nejen z pohledu bývalého žáka, ale i budoucího učitele. Dále především díky skvělým kolegům a dětem na škole. Když jsem poté dostudovala vysokou školu a naskytla se možnost učit na naší škole, ani trochu jsem neváhala!

Co se na škole změnilo od doby, kdy jste sem chodila vy?

Přestože od doby, kdy jsem tuto školu navštěvovala jako žákyně, uplynulo více než deset let, mnohé zůstalo stejné. Na škole stále působí úžasní a kvalitní učitelé, mezi nimi i někteří z těch, kteří kdysi učili mě. Na období své školní docházky vzpomínám s velkou radostí a vděčností.

Co se týče prostor školy, pamatuji si dobu, kdy v přízemí ještě nebyla učebna čtenářské gramotnosti a nacházely se zde dílny, které byly později přesunuty na své současné místo.

Máte ráda cestování?

Ano, cestování mám ráda, ale musím přiznat, že se nepovažuji za úplně velkého dobrodruha a nejvíce si užívám cestování v době prázdnin k moři, kde dobiji veškerou energii a doplním pořádnou dávku vitamínu sea.

Jaké je vaše nejoblíbenější jídlo?

Miluji italskou kuchyni. Mým nejoblíbenějším jídlem jsou proto těstoviny na nejrůznější způsoby a pizza.

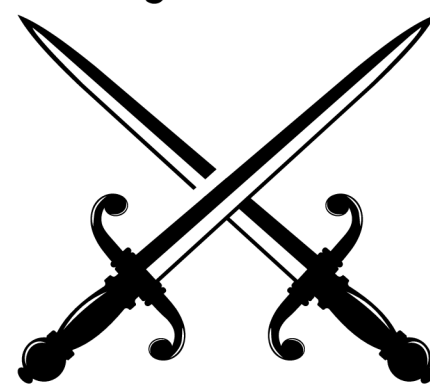

8.B
tvoří

Chladný nový rok

Silvestr pomalu otevřel oči. Celá místnost byla ozářena ohněm z krbu. Odhrnul deku a spustil nohy na zem. Protáhl se a přiložil do krbu. Když otevřel dveře, zavalil ho nepříjemný ledový vítr. Byl Nový rok a to pro mladé Skandinávce znamenalo jediné – vybírali se noví válečníci. Na tento den se připravoval celý život.

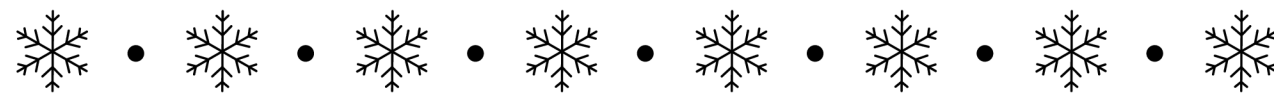
Dveře zase zavřel a vrátil se pro oblečení. Obul si boty a přes rameno hodil vlněnou kazajku. Vyšel ven a procházel vesnicí. Nebylo to stejné jako vždy. Cítil stres, ale takový příjemný. Došel k zasedací síni a otevřel dveře, tam už se připravovali ostatní mladíci. Test obsahoval tři disciplíny. Jízdu na koni (nejméně oblíbená disciplína), vrh sekerou a boj zblízka. První dvě zvládl dobře, ale té třetí se obával. Trénoval se svým starším bratrem, ale to neznamenovalo, že vyhraje. Došlo k výběru zbraní a on chvíli váhal, pak si vybral kruhový štít. Soupeř si vybral meč a Silvestr to předpokládal, proto si vybral ten štít. A než se nadál, stál nad soupeřem a všichni mu tleskali. Dále pak Nový rok probíhal asi jako dnes. Pilo se, jedlo se a bylo obecně veselo. Další den všichni nastoupili na lodě a vyjeli na širé moře.

Šimon Vyskočil, 8. B

Rok 8102

Psal se rok 8102, po dlouhých letech války a utrpení byly první Vánoce. Lidé – z části přetvoření na roboty - poslouchali mobilátory, které jim vyprávěly, co homo sapiens před šesti tisíci lety dělali. Poslouchali neuvěřitelné věci: že padala zamrzlá voda z oblohy, která vypadala jako glikom, ale v té době se jí říkalo sněhová vločka.

A když jich na zemskou plochu dopadlo tisíce až biliony, tak je homo sapiens nabrali do rukou, přimáčkli je k sobě a potom s nimi na sebe začali házet. Vůbec je nenapadlo uskladnit vodu na horší časy!

V současnosti jediné, co padalo z oblohy, byly kousky planet, které lidé v průběhu války zničili. Loborové také chtěli sněhové vločky, jelikož bylo velice málo vody. Voda byla dražší než cokoli na světě.

Byl tady ovšem jeden chlapec, který překypoval nápady. Jednoho dne ho napadlo vytvořit moderní 3D virtuální oblek a k němu hadičku, kterou strčíte do pusy, abyste cítili všechny chutě. V obleku se vám vytvoří naprogramované prostředí, které si zvolíte. Můžete pocítit chlad a sáhnout si na sněhové vločky nebo se válet ve vločkách, všichni si to zamilovali. Ale mělo to háček, jak jste to jednou zkusili, už jste nemohli přestat.

Sára Heinzová, 8. B

